

Zánovná dôvernica

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Palea Ulla	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2023)	Crayon

O knihe

Životom kráčať čoraz rýchlejšie, z rokov sa stáva niekoľko pocitovo prežitých mesiacov. Marta celý život odovzdala službe druhým a teraz má možnosť všetko Vidieť cez prizmu svojich bohatých skúseností. Neľutuje svoju snahu a dopraje si niekoľko dní odpočinku.

Zánovná dôvernica

Marta bola chudá. Na jej drobnú postavu síce mala kíl akurát, no celkovo pôsobila zmoknutým, sklesnutým dojmom. Azda to spôsobovalo aj držanie tela.

Práve pricestovala z Talianska, kde pracovala v hospici so starými ľuďmi, predtým zasa ako pôrodná babica. Jej práca ju bavila, no v kúpeľoch si, ako si zaumienila, chcela oddýchnuť, lebo tak ako preťažené svalstvo, tak i myseľ a podráždené nervy si pýtali daň na jej výkonnosti i pocite životnej pohody. Bola reumaticka a s takýmito starosťami bola ešte schopná venovať sa mnohopočetnému zástupu trpiacich. Mala skrátka zlaté srdce, do ktorého jej silu vlievala Božia láska, vesmírna energia súcitu. Jej vlasy a nežné oči vonkoncom nepôsobili poddajne, naopak, v tvári sa jej zračila energickosť, rozhodnosť a trošku prístnosti, ktorou oplýval aj jej milovaný Boh. Pomáhal jej na všetkých cestách, svojej, i tej pre druhých, cestách v minulosti Jeruzalema i budúcich žatí vavrínov.

„Čo vás trápi?“ Lekár na psychosomatickom oddelení jej doprial čas na rozmyslenie a zložil ruky na otvorenej zdravotnej karte. Jeho pozorné, hlboké čierne oči sa s úľubou zadívali na krehké, a pritom silné stvorenie, akým Marta bola.

„Viete, pán doktor...“ Marta začala šepotavým hlasom, ledva ju bolo počuť. “

„Mám pocit, že som ako Kristus. Musím veľa trpieť...“

„Pani Marta, nemôžete všetky bolesti ľudstva niesť na bedrách sama. Povedzte mi, čo vás núti pomáhať?“

„Ach, neviem, pán doktor...“ zrozpačiteľa.

„Stalo sa mi to po zážitku akéhosi trojdňového tranzu, keď som plakala radosťou v úžase nad tým, že som všetko pochopila, nad zázrakom stvorenia... Potom som mala pocit, že moje Ja, moje celé bytie je moje a je aj súčasťou nášho Stvoriteľa,“ odpovedala lekárovi šťastná žena.

„Dobre, pani Marta. Tento týždeň, čas, ktorý tu máte stráviť, budete naplňať snením, odpočinkom a bežnou dennou rutinou. To je cesta k zahojeniu, môj recept. Prijemný pobyt vám prajem!“

Lekár sa milo usmial, veriac sebe i zmyslu svojej profesie. Rozlúčil sa s Martou.

Z budovy to mala k ubytovacím domčekom len kúsok. Maličkú chvíľku, kým sa dostane do svojej izbičky, hneď vedľa kúpeľných jazierok s teplou vodou, rybkami a obohnaných nízkym múrikom.

V izbe sa rozľadela vókol seba. Pod sugestívnym obrazom stáli na stolíku dve vázy.

„Ja a moje mladšie ja,“ ponorila sa Marta do úvah. Mala cez štyridsať, ale cítila sa ešte tak akurát.

„Konečne si oddychujem od všetkých tvárí, požiadaviek a povinností... A potom znova,“ šepkala si. Bola prešťastná.

Udalosti a javy ubiehali ako akýsi cudzí film, nič z neho sa jej osobne netýkalo, ale bola vnútorne účastná všetkému. Videla do ľudí. Najskôr ju to unavovalo, teraz však už bola priepustná - teda energia sa v nej neuchovala, nezachytila; nemala na čom. Bola prázdna? Možno.

Plná života vyrazila na večernú vychádzku. Slnce bolo kúsok nad obzorom a ona sa motkala po promenáde. Bolo prekrásne. Šeré tiene korún stromov sa rozprestierali na trávniku, na kamenistej cestičke parkom, na asfaltovom chodníčku pomedzi alej japonských čerešní. Bola jeseň a kvety z nich opadali len pred chvíľkou, ležali na zemi ako lupienky z raja. Na drobných vetvičkách v okraji koruny sa ťobkali trasochvosty a mrkotali svoje jesenné trilky.

„Dobrý večer,“ Marta s pokojným, hlboko vyrovnaným úsmevom pokynula pani na vozíku. Ešte pred týždňom jednej z takýchto menila plienku.

Babička zažiarila. „Aj vám, aj vám...“

Marta si uvedomila, že svoj život nepremrhala. Generáciu, ktorá v minulosti žila slušne, poskytovala to, čo potrebovala. Obdivovala schopnosť týchto ľudí niesť starobu a chorobu s gráciou, nadobudnutou počas ťažšieho života, a niesť si svoj poklad skúsenosti hlboko v srdci. Kam padne oko, tam zažiarí jasnovidnosť, takí boli títo starkí.

V poslednej dobe s ťažkosťou dokázala obsiahnuť spektrum od najmladších až po nich. Pomáhala na svet bábätkám a odprevádzala ľudí na druhý svet... Stála pri zrode i smrti... Bola naozaj skúsená.

Prechádzala okolo dvoch čudesných sôch príťažlivo zasadených do anglického trávniku. Dve kované postavy z plechu, akoby prepletené vo vzájomnom tanci, zdobené zlatými a striebornými prvkami.

Nostalgicky si spomenula na vlastnú minulosť. Ako Ich vášeň v hneve, milovaní, príťažlivosti a rozkošnickej túžbe vlastniť jeden druhého... Ako zimomriavky pod kožou, ako odmena za to všetko, keď si uvedomila, že je milovaná, a miluje. Stále!

Marta si sadla na lavičku a pohľadila očami drevo, surové a lakované. Ach, Bože... Praskajúce kdesi v krbe... Už sa tešila na svoju izbu. Vytiahne herbár i s lisovanými rastlinkami a bude sa tešiť z toho, čo o nich vie. A hneď zajtra si kúpi ľubovník... Nech si naozaj oddýchne.

Tak pokojne jej uplynul večer, až kým v kúpeľných perinách nezaspala sladko ako malá. Ani si nespomenula,

kedy naposledy jej bolo tak dobre. Mala obavy, či bude vôbec schopná vrátiť sa do práce, a nakoniec - či chce ...

Jedna časť jej bytosti chcela byť neustále medzi ľuďmi: vyhľadávala spoločnosť a tešila sa z okamihov komunikácie. Jej uzavretejšia časť spôsobila, že sa sťahovala. Väčšinou sa však oba druhy povahy stretávali a Marta bola šťastná.

V tomto maličkom paláci úľavy svet nechala ísť svojou cestou. Každý má svoj svetonázor, svoj svet. Ten spoločný sa z ľudí vytrácal, túžba byť pospolu len tak, bez myšlienok. Pokúšala sa nemyslieť na bolesti v kolenách. Pomrvila sa. Bolo ráno. Vychádzka vyhnala bolesť, no umocnila ju na druhý deň.

V ubytovni pre pacientov, kúpeľných hostí, bolo veľa cudzincov a Marta sa medzi nimi strácala. Jej ja však bolo ako priepustné, tak pevné.

„Vydržať, vydržať...“ šeptala si, zatínajúc od bolesti zuby. Deň preležala a včerajšia vychádzka uletela do spomienok.

Ďalší deň bol opäť pekný, kolena neboleli. Blízko, pri nízkom domčeku s ozdobným plôtikom, kde bývala, tiekol do bohato zdobeného mosadzného umývadla prameň. Pre niekoho smradľavý, pre iného číra čaša zdravia. Vajcovka. Hneď zrána k nemu prišla, ešte v polobdení a vypila z neho pohár horúcej vody. Chcela si upraviť vlasy, ktoré si rozstrapatila.

Vytiahla zrkadlo a... áno, chápala neskutočne rýchlo. Pomocníkovi musí niekto pomôcť, opatrovaní sú súčasťou opatrujúcich. Ešte veľa, veľa spleťtostí a krásnych myšlienok ju napadlo toho večera. Zrkadlo opäť odložila. Ešte bude potrebná, ešte neprišiel čas odpočinku. Podvedome si vykasala rukávy na nočnej košeli a zaspala. Nik ju nezobudil. Prebudila sa.